

IV

„Er was een tijd, dat in de trechtergaten,
Wij zaten broederlijk in 't slijk vereend.
Een deel der menschen was van God verlaten,
Van elk gevoel, en van verstand gespeend.
Wij kloven samen aan 't zelfde gebeent,
Wij aten van de weggeworpen graten,
Luisterden mèt hen wanneer de granaten
Verpulverden de splinters van 't gesteent'.
Dan zagen zij ons aan met angstige oogen,
En diep in de'onze leefde 't mededoogen
Met dat verdwaasde menschelijk geslacht,
Dat licht en zon en bloemen moest ontberen
En in die diepe trechtergaten leeren
Als rat te leven in nachtelijke schacht.”